ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Pavlíny Lukašíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **NINELI – PRAHA s.r.o.**, IČO: 27439291
sídlem K Žižkovu 640/9, 190 00 Praha 9

zastoupená advokátem Mgr. Filipem Wágnerem
sídlem Olšanská 2643/1a, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 60200 Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 2. 2025, čj. 3933/25/5100-41456-712955; ze dne 19. 2. 2025, čj. 5090/25/5100-41456-712955 a čj. 5196/25/5100-41456-712955 a ze dne 12. 3. 2025, čj. 7457/25/5100-41456-712955

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) vydal ve dnech 19. 12. 2024, 20. 12. 2024 a 16. 1. 2025 celkem 34 zajišťovacích příkazů podle § 167 zákona č. 280/2009

Sb., daňového řádu. Uložil jimi žalobkyni, aby zajistila úhradu daně z přidané hodnoty, která dosud nebyla stanovena, a to za zdaňovací období měsíců ledna až prosince 2022, ledna až prosince 2023 a ledna až října 2024 v celkové výši 6 670 317 Kč.

2. Žalobkyně podala proti zajišťovacím příkazům odvolání, která žalovaný zamítl celkem čtyřmi rozhodnutími ze dne 9. 2. 2025, čj. 3933/25/5100-41456-712955; ze dne 19. 2. 2025, čj. 5090/25/5100-41456-712955 a čj. 5196/25/5100-41456-712955 a ze dne 12. 3. 2025, čj. 7457/25/5100-41456-712955 a současně potvrdil zajišťovací příkazy napadené odvoláním. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného dne 9. 4. 2025 žalobu ke zdejšímu soudu.

2. Zajišťovací řízení a napadená rozhodnutí

3. Správce daně všechny zajišťovací příkazy odůvodnil odůvodněnou obavou co do předpokladů budoucího stanovení daně založenou na tom, že žalobkyně pravděpodobně neprokáže naplnění hmotněprávních podmínek pro odpočet daně. Konkrétně podle správce daně žalobkyně velmi pravděpodobně vykázala na vstupu fiktivní plnění uvedená v oddílu B3 kontrolního hlášení (tedy plnění s hodnotou do 10 000 Kč včetně daně, kde není dle kontrolního hlášení uveden dodavatel těchto plnění). Správce daně zjistil mimo jiné z kontrolního hlášení a analýzy bankovních účtů, že žalobkyně by musela přijmout denně velké množství plnění do 10 000 Kč (často více než 100 plnění v měsíci), platby za ně však probíhaly vždy jen v hotovosti, nikdy bezhotovostně, tedy způsobem, který znemožňuje ověřit fakticitu přijatých plnění a jejich dodavatele. Žalobkyně naopak vykázala uskutečněná zdanitelná plnění výhradně v oddílu A1 kontrolního hlášení, svým odběratelům žalobkyně vystavovala „běžné“ daňové doklady podle § 29 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, které jí odběratelé hradili bankovním převodem. Z bankovního účtu žalobkyně nebyly nikdy hrazeny běžné režijní výdaje, ale probíhaly z něj platby na neregistrované účty. K tomu přistoupila zjištění, že webové stránky žalobkyně obsahují neaktuální údaje o sídle (, které se změnilo 3. 8. 2022), žalobkyně měla nepoměrně nízký počet zaměstnanců ve vztahu k objemu poskytovaných zdanitelných plnění. Žalobkyni byla dále za předchozí zdaňovací období leden 2019 až březen 2019 doměřena daň, protože neprokázala oprávněnost uplatněného nároku na DPH a podobně jako v tomto případě žalobkyně vykázala významnou hodnotu přijatých zdanitelných plnění v oddíle B3 kontrolního hlášení. Správce daně dospěl k předpokladu, že žalobkyně spíše poskytuje svým odběratelům personální kapacity („agenturní pracovníky“) zejména dělnických profesí ve stavebnictví.

4. Vedle toho správce daně shledal, že existuje obava o budoucí dobytnost daně. Ta je založena na tom, že jediný majetek žalobkyně (mimo jednoho motorového vozidla, které se správci daně nepodařilo fyzicky dohledat) jsou peněžní prostředky na jejím bankovním účtu, které lze z účtu převádět prakticky okamžitě, či kdykoliv vybrat v hotovosti. To ostatně žalobkyně činí: za období let 2022 až 2024 vybrala v hotovosti téměř 40 % kreditovaných prostředků velmi brzy poté, co byly peněžní prostředky na její účet připsány. Současně žalobkyně téměř 10 % kreditovaných peněžních prostředků převáděla na neregistrované účty. K tomu přistoupilo zjištění o nízké ekonomické výkonnosti, žalobkyně dosahovala velmi nízkých ukazatelů rentability (vypočtené jako podílu výsledku hospodaření po zdanění na celkových tržbách vyjadřující schopnost žalobkyně dosahovat zisku). Aktiva žalobkyně byla z významné části kryta z cizích zdrojů a žalobkyně je nezdravě zadlužena: zadluženost žalobkyně dosahuje více než 90 %, mantinely zdravého zadlužení se přitom běžně pohybují v hodnotách mezi 30 % až 60 %. Účinnost a vykonatelnost zajišťovacích příkazů stanovil žalovaný dnem jejich vydání (podle §103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty).

5. Žalobkyně podala proti zajišťovacím příkazům odvolání. Žalovaný v odvolacím řízení provedl dokazování mimo jiné daňovými doklady, které mu předložila žalobkyně. Žalovaný seznámil žalobkyni s hodnocením důkazních prostředků písemnostmi ze dne 27. 1. 2025, čj. 2569/25/5100-41456-712955, a ze dne 17. 1. 2025, 1731/25/5100-41456-712955.

6. Následně žalovaný zamítl odvolání celkem čtyřmi rozhodnutími uvedenými v záhlaví a potvrdil zajišťovací příkazy. Shledal, že důkazy provedené v odvolacím řízení (zejména žalobkyní předložené daňové doklady) nevyvracejí předpoklad správce daně o tom, že plnění vykázaná v oddíle B3 kontrolního hlášení jsou nejspíše fiktivní, naopak je potvrzují. K tomu došel žalovaný mimo jiné na základě toho, že část daňových dokladů předložila žalobkyně duplicitně, případně že se daňové doklady se stejným datem vystavení, stejným zbožím, jeho množstvím a celkovou částkou, liší pouze odlišným číslem dokladu. Doklady přijaté od společnosti STAVMAT vyhodnotil žalovaný jako velmi propracované falzifikáty, a to na základě odpovědi tohoto dodavatele na výzvu správce daně k poskytnutí informací.

3. Shrnutí žaloby a vyjádření žalovaného

7. Žalobkyně v **žalobě** ze dne 5. 4. 2025 uvedla, že podniká ve stavebnictví a provádí jak malé stavební práce, tak akce velkého rozsahu na základě smlouvy o dílo. Má vlastní řádně hlášené zaměstnance a některé vstupy nakupuje subdodavatelsky. Pro svoji činnost nakupuje hlavně stavební materiál. Ten nakupují často zaměstnanci při provádění zakázek, kteří musí mít hotovost, aby mohli nakoupit materiál v obchodě. Žalobkyně má řadu renomovaných odběratelů a poskytuje stavební práce jako kompletní službu, nikoli služby agenturního zaměstnávání na stavbách.

8. Důvody k vydání zajišťovacích příkazů byly podle žalobkyně nedůvodné a tvrzení správce daně jsou nepodloženými domněnkami. Žalovaný v napadeném rozhodnutí prakticky důvody jen zopakoval, aniž vypořádal argumenty žalobkyně a její důkazní prostředky, napadená rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná. Žalobkyně v odvolacím řízení vyvrátila všechny důvody správce daně a v podrobnostech odkázala na svá odvolání.

9. Správce daně opírá svou odůvodněnou obavu o neobvyklé množství malých daňových dokladů. Ve stavebním byznysu je ale zcela obvyklé, že se stavební a režijní materiál, pohonné hmoty a drobné potřeby nakupují každý den, a to i několikrát denně různými zaměstnanci. Podnikatelské subjekty tak nemusí držet vysokou zásobu materiálu a zakoupí jej operativně podle potřeby. Proto také mají obchody se stavebním a dalším materiálem otevírací dobu přibližně od 6:30 hodin. Žalobkyně dodává stavební zakázky jako kompletní díla včetně materiálu. Běžně se nakupují menší režijní potřeby jako škrabky, vrtačka, kladivo, brusný papír, což jsou obvykle položky do *„10 00 Kč“ (patrně jde o písařskou chybu a má být do 10 000 Kč).* Kvůli převážení materiálu se často nakupují pohonné hmoty, menší firmy mají další náklady na účetní služby, právníky, telefony a kancelářské potřeby – vše na daňové doklady do 10 000 Kč.

10. Žalobkyně navrhla svědeckou výpověď svého zaměstnance, kterého jmenovitě označila, aby prokázala, že společnost popsaným způsobem běžně funguje. Žalovaný však svědeckou výpověď nezákonně neprovedl, a ani neodůvodnil, proč ji považuje za nadbytečnou. To je podle judikatury, na kterou žalobkyně odkázala, nezákonnou vadou řízení.

11. Žalobkyně má měsíční obrat v průměru 3 až 4 miliony Kč (což je patrné ze sbírky listin a měsíčních přiznání k DPH). Pokud většinu vstupů žalobkyně (materiálu apod.) nakupuje

externě, není částka ve výši asi 1 milion Kč na základu DPH nijak neobvyklá a vzbuzující podezření o „fiktivnosti“ daňových dokladů.

12. Žalovaný až později v odvolacím řízení uvedl, že daňové doklady přijaté od společnosti STAVMAT STAVEBNINY a.s. jsou velmi propracované falzifikáty. Toto tvrzení vychází z odpovědi na výzvu správce daně, kterou vyhotovila účetní společnosti Stavmat. Odpověď tedy nebyla vyhotovena a podepsána statutárním orgánem společnosti, který může za společnost jednat. Z odpovědi navíc podle žalobkyně vyplývá, že doklady byly vydány touto společností, neodpovídají však originálům, protože na nich chybí pobočka a prodejce. Z odpovědi nevyplývá, že žalobkyní předložené doklady jsou falzifikátem. Chybějící údaje mohou mít různé příčiny, tyto skutečnosti však správce daně ani žalovaný nezkoumali. Žalobkyně oslovila svého dodavatele STAVMAT STAVEBNINY a.s. a obdržela jiné informace. Podstatné je, že v okamžiku vydání zajišťovacích příkazů správce daně nedisponoval informací o nedostatcích některých daňových dokladů, ani nevěděl, jaké daňové doklady žalobkyně uplatnila, jelikož šlo o daňové doklady do 10 000 Kč. Dodavatel Stavmat je navíc jedním z mnoha, žalovaný měl v rámci odvolacího řízení změnit výši zajištěné daně pouze na tohoto jednoho dodavatele a řádně neodůvodnil, proč by měla být daň odhadnuta z celkového počtu zjednodušených daňových dokladů zahrnutých v daném zdaňovacím období. U jiných dodavatelů a daňových dokladů žalovaný ani nemá žádné indicie o jejich fiktivnosti. Správce daně nepřípustně použil zjištění z jiných zdaňovacích období, jen pouhá část zjednodušených daňových dokladů se jeví jako potenciálně k zamítnutí dopočtu DPH.

13. Co se týče okolností týkajících se virtuálního sídla, žalobkyně zaslala žalovanému fotografie kanceláře včetně videa, předložila nájemní smlouvu a vysvětlila, že se osoby pohybují na stavbách a nejsou v pracovní době k zastižení v kanceláři. Žalobkyně navrhla ukázku kanceláře v rámci místního šetření, což však žalovaný ignoroval. Žalobkyně rovněž vysvětlila transakce s hotovostí, jednu změnu v pozicích i webové stránky.

14. Žalobkyně nesouhlasí ani s vyhodnocením své výkonnosti ani s hodnocením finanční stránky. Žalobkyně poskytuje stavební práce a nepotřebuje disponovat dlouhodobým majetkem ani nemovitostmi, stačí jí drobný majetek. Tyto skutečnosti jsou pro stavební firmy obvyklé. Žalobkyně má závazky vůči společníkům, což je také běžné. Dále má krátkodobé závazky, které byly uhrazeny v lednu a později podle příslušných splatností dohodnutých s odběrateli. Žalobkyni hradí dodavatelé s určitou splatností, jak je správci daně známo z analýzy účtů. Žalobkyně nemá žádné úvěry, leasingy či jiné dlouhodobé půjčky, interpretace zadluženosti je proto nesprávná. Žalobkyně je dlouhodobě zisková, jak vyplývá z výkazu zisku a ztrát ve Sbírce listin, a to i přes dlouhodobou krizi v oboru, hradí své závazky vůči státu, platí mzdy, platí svým dodavatelům a podniká podle svých možností. Přístup správce daně nemůže obstát ve světle rozsudku NSS ze dne 28. 3. 2019, čj. 10 Afs 172/2018-42.

15. Správce daně dále podle žalobkyně porušil Metodiku realizace zajišťovacího příkazu Generálního finančního ředitelství čj. 7342/11-2310. V ní jsou uvedeny situace, z nichž mohou vyplynout odůvodněné obavy, že dosud nestanovená či nesplatná daň bude v době vymahatelnosti nedobytná zcela či jen se značnými obtížemi. Žádný z případů uvedených v metodice nebyl v případě žalobkyně relevantní.

16. Ve vztahu ke dvěma rozhodnutím ze dne 19. 2. 2025, čj. 5090/25/5100-41456-712955 a čj. 5196/25/5100-41456-712955 žalobkyně namítá, že jsou nezákonná, protože nebyly vydány ve lhůtě třiceti dnů ve smyslu § 168 odst. 1 daňového řádu.

17. Žalobkyně navrhla, aby soud zrušil všechny čtyři napadená rozhodnutí a vrátil věc k dalšímu řízení.

18. **Žalovaný** se k žalobě vyjádřil dne 1. 8. 2025. Odkázal na závěry napadených rozhodnutí, na nichž setrvává. Zopakoval důvody, na nichž jsou rozhodnutí postavena. Napadená rozhodnutí podle něj nejsou nepřezkoumatelná, nesouhlas žalobkyně s vypořádáním odvolacích námitek tuto vadu nezakládá. Připomněl, že zajišťovací příkazy jsou vydávány na mezitímních (předběžných) závěrech, u nichž není namístě obšírně prokazovat otázky související se stanovením samotné daně. Teprve v nalézacím řízení bude správce daně povinen shromáždit relevantní podklady pro konečné zjištění o zdanitelných plněních. Není nic závadného na tom, že správce daně vycházel při vydání zajišťovacích příkazů ze zjištění z vyhledávací činnosti a nečekal na průběh daňové kontroly; opačným přístupem by byl popřen smysl a účel zajišťovacího příkazu jako předstižného rozhodnutí. Není pravdivé tvrzení žalobkyně, že správce daně tipoval a vycházel z domněnek. K vydání zajišťovacích příkazů správce daně vedly konkrétně označené skutečnosti. Není podstatné, že správce daně neměl v době vydání zajišťovacích příkazů vyjádření společnosti Stavmat. Dřívější zjištění byla dostatečně závažná a uvedené vyjádření prvotní předpoklad stanovení daně jen posílilo. Žalovaný zaslal výzvu k vyjádření společnosti Stavmat do datové schránky, právnickou osobu podle § 166 odst. 1 občanského zákoníku zastupují i její zaměstnanci. Zjištění o náležitostech daňových dokladů nebylo jediným zjištěním, které správce daně vedlo k závěru o padělaných účtenkách, a to nikoli jen v případě společnosti Stavmat. Žalobkyně předkládala některé daňové doklady duplicitně, případně se lišily jen čísla účtenek a data, veškeré další údaje jako nakupované zboží a jeho cena byly totožné.

19. Žalobkyně podle žalovaného ve svých podáních nenavrhovala výslech svědka. Žalobní tvrzení jsou jen obecná, žalobkyně neuvádí konkrétní jméno svědka ani datum podání, v němž výslech navrhovala.

20. Zjištění ohledně sídla nebyla hlavními důvody, na nichž napadená rozhodnutí stojí. Žalobkyně nevysvětlila, z jakého důvodu vybírala vysoké částky v hotovosti. Žalobkyně dlouhodobě ví o tom, že má webové stránky s neaktuálními údaji, toto však nijak nenapravila. Změna jednatele nebyla žalobkyni kladena k tíži, ale byla uvedena jen v rámci jejího historického vývoje.

21. Správce daně neuváděl, že žalobkyně potřebuje dlouhodobý či nemovitý majetek, na podnikání bez něj není samo o sobě nic podezřelého. Daňový subjekt bez dlouhodobého majetku je však objektivně rizikovější, neboť je pro něj jednoduché zmizet ze scény a současně je velmi těžké majetek takového subjektu postihnout výkonem rozhodnutí. Absence dlouhodobého majetku posiluje obavy o budoucí dobytnost daně. Žalobkyně vykázala závazky vůči společníkům poprvé až za období do 31. 12. 2023. Není však důležité, z jakého důvodu žalobkyně vykazuje vysokou zadluženost, ale samotný fakt, že tuto zadluženost vykazuje. Žalobkyně přitom vysokou zadluženost nevyvrací, ale potvrzuje. Žalovaný nezpochybňoval, že byla žalobkyně zisková, ale při hodnocení návratnosti dospěl k závěru, že žalobkyně vykazuje velmi malou rentabilitu služeb (pro zisk jedné koruny potřebuje dosáhnout na téměř 100 tržeb). Proto je nízká pravděpodobnost, že by žalobkyně

uhradila doměřenou daň z výsledku hospodaření. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že ta nenaplnila žádný z bodů metodického pokynu.

22. Podle žalovaného byla u všech napadených rozhodnutí dodržena lhůta pro vydání rozhodnutí o odvolání. Podle § 34 odst. 1 daňového řádu se běh lhůty podle § 168 odst. 1 daňového řádu staví ode dne vydání rozhodnutí, kterým správce daně vyzývá osobu zúčastněnou na správě daně k součinnosti, do pátého pracovního dne ode dne, kdy dojde k požadované součinnosti. Takovou výzvou k součinnosti je i výzva k seznámení se se zjištěnými skutečnostmi podle § 115 odst. 2 daňového řádu (k tomu rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2022, čj. 8 Afs 115/2020-44). Žalovaný tyto výzvy vydal dne 17. 1. 2025 a 27. 1. 2025, lhůty pro vydání rozhodnutí se stavily do 10. 2. 2025 a 17. 2. 2025 a žalovaný je ve výsledku dodržel.

23. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

4. Posouzení věci

24. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Dále přezkoumal napadená rozhodnutí i řízení, která jim předcházela, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí. Soud rozhodl ve věci bez jednání, oba účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně výslovně vyjádřením ze dne 13. 12. 2025, žalovaný implicitně).

25. Soud předesílá, že zajišťovací příkazy stojí až na několik detailů na stejných důvodech, stejně tak napadená rozhodnutí žalovaného o nich. Žalobkyně v žalobě uplatňuje námitky souhrnně proti těmto důvodům, aniž rozlišuje mezi jednotlivými rozhodnutími. Soud námitky proto rovněž souhrnně vypořádal a následující body odůvodnění se vztahují ke všem čtyřem napadeným rozhodnutím, není-li v textu konkrétně uvedeno jinak.

26. Žalobkyně dále v žalobě uvedla, že své námitky uvádí ve stručnosti a že bližší detaily uvedla v rámci odvolání, na která odkázala. K tomu soud uvádí, že se nelze obecně odvolávat na obsah podání ve správním řízení (závěry v rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není pokračováním správního řízení. Jde o originární soudní přezkum správního rozhodnutí, kde žalobce musí vymezit důvody, proč je rozhodnutí žalovaného správního orgánu nezákonné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pokud by judikatura akceptovala pouhý odkaz na procesní úkony ve správním řízení, učinila by ze soudního řízení jen pokračování řízení správního. Tím by však byla narušena koncepce správního soudnictví, jak ji vymezuje soudní řád správní (rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2021, čj. 10 Ads 393/2020-44, bod 16). O tomto není třeba žalobce poučovat, obsahuje-li žaloba alespoň nějaké žalobní body, které soud může projednat (tamtéž, bod 17; rozsudek ze dne 31. 8. 2017, čj. 10 Afs 330/2016-36, bod 14). Argumentaci z odvolání lze v žalobě převzít i doslovně, ale musí být přímo obsažena v žalobě a měla by reagovat na odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu, pouhý odkaz na odvolání žalobní body nenahradí.

27. Současně platí, že čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval obecná žalobní tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, a

přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32).

28. Při vědomí těchto závěrů přistoupil soud i k přezkumu napadených rozhodnutí. Soud tedy vypořádal jen námitky žalobkyně uvedené v žalobě a nevycházel z odvolání, na která žalobkyně jen obecně odkázala. Míra podrobnosti, s níž soud na žalobní námitky odpověděl, odpovídá obecnosti žalobních bodů, které mnohdy kopírují jen odvolací argumentaci a nereagují nijak na to, že a jak se s totožnou argumentací vypořádal již žalovaný v napadených rozhodnutích.

Napadená rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná

29. Rozhodnutí žalovaného nejsou nepřezkoumatelná. Z rozhodnutí žalovaného, která činí jeden celek s rozhodnutími správce daně (rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013-25, bod 14), lze seznat, z jakých skutkových okolností daňové orgány vyšly a k jakým právním závěrům dospěly, napadené rozhodnutí odpovídá na podstatu odvolací argumentace žalobkyně. Žalobkyně v žalobě namítá, že žalovaný v odvolacím řízení nevypořádal její konkrétní námitky, sama však konkrétně neuvádí, na které námitky jí žalovaný neodpověděl. Soud nezjistil, že by rozhodnutí trpěla vadou nepřezkoumatelnosti.

Žalovaný rozhodl ve lhůtě, zajišťovací příkazy jsou účinné

30. Žalobkyně namítá nezákonnost rozhodnutí ze dne 9. 2. 2025, čj. 3933/25/5100-41456-712955 (dále také „první rozhodnutí“) a ze dne 19. 2. 2025, čj. 5196/25/5100-41456-712955 (dále také „třetí rozhodnutí“), protože rozhodnutí o odvolání nebyla vydána ve lhůtě do 30 dnů od podání odvolání a zajišťovací příkazy se stávají neúčinnými.

31. Podle § 168 odst. 1 daňového řádu *pokud není vydáno rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu do 30 dnů ode dne, kdy bylo podáno, zajišťovací příkaz se stává neúčinným; § 35 odst. 2 se nepoužije.*

32. Podle § 34 odst. 1 daňového řádu *pokud je den, kdy osoba zúčastněná na správě daní učinila podání, dnem počátku běhu lhůty pro vydání rozhodnutí nebo provedení jiného úkonu správce daně nebo pokud je počátek běhu lhůty od tohoto dne odvozován, běh lhůty se staví ode dne vydání rozhodnutí, kterým správce daně vyzývá osobu zúčastněnou na správě daní k součinnosti, do pátého pracovního dne ode dne, kdy dojde k požadované součinnosti.*

33. NSS k běhu lhůty uvedené lhůty vyjádřil v rozsudku ze dne 30. 6. 2022, čj. 8 Afs 115/2020-44, bod 12, takto: „*Jak plyne z § 168 odst. 1 daňového řádu, pokud není vydáno rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu do 30 dnů ode dne, kdy bylo podáno, zajišťovací příkaz se stává neúčinným; § 35 odst. 2 se nepoužije. Pro běh této lhůty je v kontextu nyní posuzované věci podstatný § 34 odst. 1 téhož zákona, podle kterého pokud je den, kdy osoba zúčastněná na správě daní učinila podání, dnem počátku běhu lhůty pro vydání rozhodnutí nebo provedení jiného úkonu správce daně nebo pokud je počátek běhu lhůty od tohoto dne odvozován, běh lhůty se staví ode dne vydání rozhodnutí, kterým správce daně vyzývá osobu zúčastněnou na správě daní k součinnosti, do pátého pracovního dne ode dne, kdy dojde k požadované součinnosti. Takovou výzvou k součinnosti ve smyslu citovaného ustanovení je i výzva k seznámení se se zjištěnými skutečnostmi a důkazy podle § 115 odst. 2 daňového řádu (k tomu viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 9. 2018, čj. 29 Af 47/2016-70, a v jeho bodech 79. a 80. citovanou literaturu).*“

34. Dále podle § 112 odst. 1 daňového řádu musí mít odvolání tyto náležitosti

a) označení správce daně, který napadené rozhodnutí vydal,

b) označení odvolatele,

c) číslo jednací, popřípadě číslo platebního výměru nebo jinou jednoznačnou identifikaci rozhodnutí, proti němuž odvolání směřuje,

d) uvedení důvodů, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí,

e) označení důkazních prostředků k tvrzením o skutkovém stavu, která jsou uvedena v odvolání,

f) návrh na změnu nebo zrušení rozhodnutí.

Obsahuje-li podané odvolání vady, které brání řádnému projednání věci, vyzve správce daně odvolatele k doplnění podání s poučením, v jakém směru musí být doplněno, a stanoví pro to přiměřenou lhůtu, která nesmí být kratší než 15 dnů (odst. 2). *Odstraní-li odvolatel vady, které brání řádnému projednání věci, platí, že odvolání bylo podáno řádně a včas, v opačném případě správce daně odvolací řízení zastaví* (odst. 3).

35. Podle § 70 odst. 2 daňového řádu se *podání posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Z podání musí být zřejmé, kdo je činí, čeho se týká a co se navrhuje (odst. 3 uvedeného ustanovení).*

36. Z doručenky datové zprávy v daňovém spisu vyplývá, že žalobkyně podala proti druhému rozhodnutí ze dne 19. 2. 2025 odvolání dne 30. 12. 2024. Ve vztahu k rozhodnutí ze dne 9. 2. 2025 žalobkyně nejprve e-mailem ze dne 20. 12. 2024 vyjádřila, že zajišťovací příkaz za leden roku 2022 byl podle ní vydán neoprávněně, informovala o tom, že oslovila advokáta a žádala správce daně, aby se s advokátem spojil. Následně dne 30. 12. 2024 podala žalobkyně odvolání již prostřednictvím advokáta souhrnně proti vícero zajišťovacím příkazům, které přezkoumával žalovaný v prvním i třetím napadeném rozhodnutí.

37. Ze spisu dále vyplývá, že před vydáním prvního rozhodnutí vydal správce daně dne 17. 1. 2025 výzvu k seznámení se se zjištěnými skutečnostmi a důkazy podle § 115 odst. 2 daňového řádu. Žalobkyně na tuto výzvu reagovala podáním doručeným žalovanému dne 3. 2. 2025. Před vydáním třetího rozhodnutí vydal správce daně dne 27. 1. 2025 výzvu podle § 115 odst. 2 daňového řádu, na kterou reagovala žalobkyně podáním doručeným dne 10. 2. 2025.

38. *K prvnímu rozhodnutí ze dne 9. 2. 2025, čj. 3933/25/5100-41456-712955,* soud uvážil takto. Žalobkyně podala odvolání dne 30. 12. 2024. V podání ze dne 20. 12. 2024 žalobkyně nevyjádřila jednoznačnou vůli podrobit zajišťovací příkaz za leden 2022 přezkumu (na rozdíl od situace posuzované a podrobně rozebrané v rozsudku NSS ze dne 27. 5. 2022, čj. 9 Afs 145/2021-54, body 25 až 27), to učinila až podáním ze dne 30. 12. 2024. Od následujícího dne začala běžet třicetidenní lhůta k rozhodnutí o odvolání podle § 168 odst. 1 daňového řádu, která by uplynula dne 29. 1. 2025. Vydáním výzvy dne 17. 1. 2025 podle § 115 odst. 2 daňového řádu se však lhůta stavěla od 17. 1. 2025 do 10. 2. 2025 (do pátého pracovního dne ode dne, kdy dojde k požadované součinnosti podle § 34 odst. 1 daňového řádu, tedy od 3. 2. 2025) po dobu 24 dnů a nově by končila 22. 2. 2025. Rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 2. 2025, tedy včas. I kdyby soud vyhodnotil e-mail žalobkyně ze dne 20. 12. 2024 dle obsahu jako odvolání, stále by bylo rozhodnutí vydáno v zákonné třicetidenní lhůtě (ta by uplynula 12. 2. 2025).

39. *Ke třetímu rozhodnutí ze dne 19. 2. 2025, čj. 5196/25/5100-41456-712955,* soud uvážil takto. Žalobkyně podala odvolání dne 30. 12. 2024. Od následujícího dne začala běžet třicetidenní lhůta k rozhodnutí o odvolání, která by uplynula dne 29. 1. 2025. Vydáním výzvy dne 27. 1. 2025 podle § 115 odst. 2 daňového řádu se však lhůta stavěla od 27. 1. 2025 do 17. 2. 2025 (do pátého pracovního dne ode dne, kdy dojde k požadované součinnosti podle § 34 odst. 1 daňového řádu, tedy od 10. 2. 2025) po dobu 21 dnů a nově by končila 19. 2. 2025. Rozhodnutí bylo vydáno právě dne 19. 2. 2025, tedy včas.

40. Je tedy nedůvodná námitka, že první a třetí napadená rozhodnutí byla vydána opožděně. Zajišťovací příkazy jsou účinné.

Návrh na výslech svědka

41. Žalobkyně v žalobě dále namítla, že navrhla svědeckou výpověď svého zaměstnance, kterého jmenovitě označila, aby prokázala, jak společnost běžně funguje. Žalovaný však podle žalobkyně svědeckou výpověď nezákonně neprovedl, a ani neodůvodnil, proč ji považuje za nadbytečnou. Uvedení příjmení svědka a jeho zaměstnavatele je podle označené judikatury postačující k jeho identifikaci.

42. Uvedená námitka je obecná a nekonkrétní. Žalobkyně v žalobě nijak neoznačila ani podání, kterým podle svého tvrzení svědeckou výpověď navrhla, ani jméno svědka, kterého podle ní žalovaný opominul. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně výslech žádného svědka ve svých podáních nenavrhovala, na vyjádření žalovaného žalobkyně již dále nereagovala. Soud ve správním spise tento konkrétní důkazní návrh žalobkyně nenašel. Závěry krajských soudů o identifikaci svědka (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 10. 2021, čj. 15 Af 67/2018-155) a opominutí jeho výpovědi (rozsudek Krajského soudu ze dne 17. 12. 2021, čj. 55 Af 7/2018-142), na které žalobkyně v žalobě odkazuje, jsou na tuto věc nepřiléhavé a žalobní námitka je nedůvodná.

Rozhodná právní úprava a věcné námitky

43. Žalobkyně dále věcně zpochybňuje důvody, na kterých jsou zajišťovací příkazy založeny.

44. Správce daně rozhodl podle § 167 odst. 1 daňového řádu, podle něhož *je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.*

45. Z ustálené judikatury NSS na téma zajišťovacích příkazů vyplývá, že správce daně může vydat zajišťovací příkaz na daň dosud nestanovenou pouze tehdy, existují-li objektivní skutečnosti, které zakládají odůvodněnou obavu (tj. přiměřenou pravděpodobnost), že

    a) daň bude v budoucnu v určité výši stanovena a zároveň že

    b) v době její vymahatelnosti bude tato daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi.

    Tyto skutečnosti musí být uvedeny v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů (např. rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2019, čj. 10 Afs 172/2018-42, *FAU s. r. o.*, bod 22). Oba prvky, tj. přiměřenou pravděpodobnost ve vztahu ke stanovení daně, a odůvodněnou obavu o její budoucí dobytnost, lze vyhodnocovat jak jednotlivě, tak i celkově. Pokud bude dána určitá míra obavy ve vztahu k oběma prvkům, je možné např. nižší pravděpodobnost (slabší důvody) ve vztahu k budoucímu stanovení daně kompenzovat jasnými okolnostmi (silnými důvody) svědčícími o tom, že daňový subjekt se zbavuje majetku, který by mohl sloužit k

uspokojení daňového nedoplatku, a naopak. Pokud bude možno odůvodněnou obavu ve vztahu k jednomu či druhému prvku s jistotou vyloučit, pak zpravidla nebude možné zajišťovací příkaz vydat [rozsudek ze dne 7. 1. 2016, čj. 4 Afs 22/2015-104, č. 3368/2016 Sb. NSS, *Českomoravská olejářská*, část III. 2. a)., věc FAU s. r. o., bod 25].

46. Zajišťovací příkaz je zajišťovacím instrumentem ve vztahu k dani ještě nestanovené či dosud nesplatné, jak výslovně uvádí zákon. Jedná se o rozhodnutí, které je nutně předběžného a dočasného charakteru a které má napomoci zabezpečení úhrady daně jakožto jednoho ze základních cílů správy daní (srov. § 1 odst. 2 daňové řádu). Současně však správce daně vydáním zajišťovacího příkazu závažně zasahuje do majetkových práv daňového subjektu (rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 Afs 108/2015-35, bod 11). Správce daně při vydávání zajišťovacího příkazu nevychází z dokazování, ale ze skutečností a zjištění, které má v daný moment k dispozici. V řízení o zajišťovacím příkazu není namístě obšírně prokazovat otázky, které z povahy věci souvisí se stanovením samotné daně, nikoliv s otázkou existence odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu. Jinak by v správce daně stanovoval daň dvakrát: jednou v zajišťovacím řízení, jednou v samotném řízení vyměřovacím. (rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2015, čj. 10 Afs 18/2015-48, bod 13 a ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 Afs 108/2015-35, bod 13).

47. Správce daně založil *předpoklad, že daň bude v budoucnu stanovena*, na tom, že žalobkyně velmi pravděpodobně vykázala na vstupu fiktivní plnění uvedená v oddílu B3 kontrolního hlášení (tedy plnění s hodnotou do 10 000 Kč včetně daně, kde není dle kontrolního hlášení uveden dodavatel těchto plnění). Platby za tato plnění byly vykázány pouze v hotovosti, tedy způsobem, který znemožňuje ověřit fakticitu přijatých plnění a jejich dodavatele. Naopak uskutečněná zdanitelná plnění žalobkyně vykázala výhradně v oddílu A1 kontrolního hlášení, svým odběratelům tedy žalobkyně vystavovala „běžné“ daňové doklady, které jí odběratelé hradili bankovním převodem. Z bankovního účtu žalobkyně nebyly nikdy hrazeny běžné režijní výdaje, ale probíhaly z něj platby na neregistrované účty.

48. K tomu přistoupila doplňující zjištění, že webové stránky žalobkyně obsahují neaktuální údaje o sídle žalobkyně a že žalobkyně měla nepoměrně nízký počet zaměstnanců ve vztahu k objemu poskytovaných zdanitelných plnění. Žalobkyni byla dále za předchozí zdaňovací období leden 2019 až březen 2019 doměřena daň na základě obdobného předpokladu jako v této věci.

49. V odvolacím řízení potom pravděpodobnost stanovení daně zvýšila ještě zjištění, že část daňových dokladů předložila žalobkyně duplicitně, případně že se daňové doklady se stejným datem vystavení, stejným zbožím, jeho množstvím a celkovou částkou, liší pouze odlišným číslem dokladu. K tomu navíc žalovaný zjistil, že doklady přijaté od konkrétního dodavatele Stavmat jsou pravděpodobně velmi propracované falzifikáty, a to na základě odpovědi tohoto dodavatele na výzvu správce daně k poskytnutí informací.

50. *Obavu o budoucí dobytnost daně správce* daně založil na zjištění, že jediný majetek žalobkyně (mimo jednoho motorového vozidla, které se správci daně nepodařilo fyzicky dohledat) jsou peněžní prostředky na jejím bankovním účtu, které lze z účtu převádět prakticky okamžitě, či kdykoliv vybrat v hotovosti, což ostatně žalobkyně činí: za období let 2022 až 2024 vybrala v hotovosti téměř 40 % kreditovaných prostředků velmi brzy poté, co byly peněžní prostředky na její účet připsány. Žalobkyně téměř 10 % kreditovaných peněžních prostředků převáděla na neregistrované účty. K tomu přistoupilo zjištění o nízké ekonomické výkonnosti a zadluženosti žalobkyně.

51. Žalobkyně v žalobě popisuje své podnikání ve stavebnictví a praxi při nákupu stavebního materiálu menších režijních potřeb a pohonných hmot v hotovosti. Tento popis nevyvrací objektivní skutečnosti výše popsané, na nichž správce daně založil důvodný předpoklad o tom, že daň bude pravděpodobně stanovena. Žalobkyně nijak neoslabila důvodnost konkrétně odůvodněné obavy svým obecným vysvětlením, že v oboru podnikání žalobkyně často zaměstnanci nakupují materiál při provádění zakázek v hotovosti. Úvahy správce daně o tom, zda žalobkyně funguje spíše jako agentura, nejsou ve věci klíčové, ale jen dokreslují celkový obraz, který si správce daně vytvořil ze svých předběžných zjištění.

52. Žalobkyně konstatuje, že má měsíční obrat v průměru 3 až 4 miliony Kč, tedy pokud většinu vstupů nakupuje externě, není podle ní částka ve výši asi 1 milion Kč na základu DPH nijak neobvyklá a vzbuzující podezření o „fiktivnosti" daňových dokladů. K tomu soud uvádí, že podezření samo o sobě nevzbuzuje výše uplatněného odpočtu na vstupu, ale fakt, že tato plnění byla uvedena v oddílu B3 kontrolního hlášení (tedy plnění s hodnotou do 10 000 Kč včetně daně, kde není dle kontrolního hlášení uveden dodavatel těchto plnění) a platby za ně proběhly jen v hotovosti.

53. Správce daně měl při vydání zajišťovacích příkazů dostatečné indicie ve smyslu judikatury NSS citované výše v bodě 45 odůvodnění. V odvolacím řízení se k tomu přidala ještě zjištění o pravděpodobně falzifikovaných dokladech. K těmto zjištěním žalovaný dospěl na základě dokladů, které žalobkyně právě v odvolacím řízení daňovým orgánům doložila, a to jednak kvůli duplicitně předloženým dokladům, jednak na základě odpovědi dodavatele Stavmat. Správce daně zaslal této společnosti konkrétní daňové doklady a vyzval ji, aby sdělila, zda tyto doklady pro žalobkyni vystavila a zda je zaúčtovala (k tomu výzva ze dne 6. 1. 2025). Za Stavmat odpověděla její účetní dne 8. 1. 2025 toto:

    - *„Doklady Vámi zaslané byli vydány společností STAVMAT STAVEBNINY a.s.*
    - *Doklady neodpovídají námi přesně vydaným originálům. U originál dokladů je v horní části dokladů, vždy pod adresou dodavatele pobočka, která doklad vystavovala. Totéž ve spodní části u jména prodejce, který doklad vystavoval. Toto na všech dokladech, které jste posílali přílohou chybí.*
    - *U těchto dokladů vystavených na zákazníka ‚1' nelze identifikovat zákazníka. Všechny doklady jsou vystavené za hotové bez hlavičky ‚zákazník – maloprodej' zákazník z ulice, fyzická osoba."*

54. K tomu žalobkyně namítá, že žalovaný argumentoval doklady od Stavmat až později v odvolacím řízení. To ničemu nevadí. Jak soud uvedl výše, správce daně při vydávání zajišťovacího příkazu nevychází z dokazování, ale ze skutečností a zjištění, které má v daný moment k dispozici. Nevadí tedy, že při vydávání zajišťovacích příkazů neměl správce daně daňové doklady k dispozici a nepracoval s nimi, závěry správce daně byly dostatečně odůvodněné i bez toho.

55. Žalobkyně zpochybňuje odpověď Stavmat kvůli tomu, že nebyla podepsána statutárním orgánem společnosti, který může za společnost jednat. Ani s tím nemůže žalobkyně uspět. Jednání osob zúčastněných na správě daní upravuje § 24 daňového řádu, podle něhož *právnická osoba je oprávněna pověřit svého zaměstnance nebo jinou fyzickou osobu, která vykonává činnost této právnické osoby, aby jednala jejím jménem před správcem daně v rozsahu tohoto pověření. Prokurista právnické osoby je při správě daní oprávněn jednat jejím jménem, může-li podle udělené prokury jednat samostatně* (odst. 3). Účetní společnosti odpověděla na

výzvu, která došla do datové schránky jejího zaměstnavatele, odpověď se týká účtování daňových dokladů, což plně odpovídá obecné agendě účetních. Není důvod pochybovat o tom, že účetní jako zaměstnankyně byla svým zaměstnavatelem pověřena na výzvu reagovat.

56. Z odpovědi Stavmat podle žalobkyně dále nevyplývá, že žalobkyní předložené doklady jsou falzifikátem. K tomu soud uvádí, že první odrážka odpovědi na výzvu je skutečně matoucí a v rozporu s obsahem dalších dvou odrážek, které ale současně obsahují velmi konkrétní poznatky k daňovým dokladům. Obsah výzvy však lze blíže vyjasnit ve vyměřovacím řízení, tam je také prostor k tomu zabývat se odlišnou odpovědí od Stavmatu, kterou žalobkyně dle svého tvrzení obdržela, případně též možnými konkrétními vysvětleními žalobkyně o nesrovnalostech v dokladech. V řízení o zajišťovacím příkazu plně dostačuje, že odpověď spolu s dalšími okolnostmi podporuje závěr daňových orgánů o existenci odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu. Tento závěr nemohou nijak oslabit ani obecné úvahy žalobkyně o tom, že chybějící údaje mohou mít různé příčiny.

57. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, podle níž měl žalovaný v odvolacím řízení změnit výši zajištěné daně jen co do daňových dokladů od dodavatele Stavmat. Dílčí zjištění žalovaného ve vztahu k tomuto dodavateli jen doplňují důvodné pochybnosti správce daně ve vztahu ke všem uplatněným dokladům uvedeným v oddílu B3 kontrolního hlášení. Zjištění o náležitostech daňových dokladů navíc nebylo ani v odvolacím řízení jediným novým zjištěním, které správce daně vedlo k závěru o padělaných účtenkách, a to nikoli jen v případě společnosti Stavmat. Žalobkyně předkládala některé daňové doklady duplicitně, případně se lišily jen číslem účtenky a datem, veškeré další údaje jako nakupované zboží a jeho cena byly totožné.

58. Podle žalobkyně je nepřípustný *„postup správce daně, kdy aplikuje určitá zjištění z jiných zdaňovacích období, kdy pouhá část zjednodušených DD se v době poznání jeví jako potenciálně k zamítnutí odpočtu DPH.“* Z této námitky není jasné, která zjištění ze kterých období má žalobkyně na mysli. Správce daně i žalovaný označili v každém rozhodnutí konkrétní zjištěné skutečnosti, které podporují přiměřenou pravděpodobnost, že daň bude v budoucnu v určité výši stanovena právě za toto období a zároveň že v době její vymahatelnosti bude tato daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Tato konkrétní zjištění se žalobkyni v žalobě nepodařilo s úspěchem vyvrátit.

59. Co se týče okolností týkajících se virtuálního sídla, transakcí v hotovosti, změny jednatele i webových stránek žalobkyně, žalovaný již v napadených rozhodnutích objasnil, že tato zjištění správce daně v zajišťovacích příkazech uvedl jen jako další zjištění dokreslující podezřelé poměry žalobkyně. Ani pokud by později ve vyměřovacím řízení neobstála, nemají vliv na nosné závěry rozhodnutí v zajišťovacím řízení. Na námitky žalobkyně již reagoval žalovaný v napadených rozhodnutích (viz třetí rozhodnutí čj. 5196/25/5100-41456-712955 odst. 85 až 86 k sídlu, odst. 87 a 88 k hotovostním výběrům, odst. 101 a 102 ke změnám jednatelů, odst. 98 až 100 k webovým stránkám). Žalobkyně v žalobě jen obecně opakuje své odvolací námitky a nijak nereaguje na odpověď žalovaného na ně, soud proto žalobkyni v podobnostech odkazuje na výše uvedené závěry žalovaného.

60. Žalobkyně nesouhlasí ani s vyhodnocením své výkonnosti ani s hodnocením finanční stránky. Vysvětlila, že poskytuje stavební práce a nepotřebuje disponovat dlouhodobým majetkem ani nemovitostmi, stačí jí drobný majetek. Její závazky (ke společníkům ani další krátkodobé závazky) nejsou neobvyklé. Žalobkyně nemá žádné úvěry, leasingy či jiné dlouhodobé půjčky, interpretace zadluženosti je proto nesprávná a je dlouhodobě zisková.

Se všemi těmito námitkami se vypořádal již žalovaný a žalobkyně na jeho závěry v žalobě nijak nereaguje. Soud žalobkyni odkazuje na rozhodnutí žalovaného, konkrétně např. body 104 až 107 třetího napadeného rozhodnutí. Souhrnně k těmto námitkám soud uvádí, že správce daně, resp. žalovaný odůvodňují závěry o ekonomické výkonnosti žalobkyně, absenci dlouhodobého majetku a o závazcích žalobkyně právě to, že byl naplněn druhý předpoklad pro vydání zajišťovacího příkazu, tedy že doměřená daň bude pravděpodobně nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Popsané okolnosti nečiní podnikání žalobkyně z pohledu daňových orgánů pochybným, ale tyto okolnosti objektivně ve svém souhrnu zvyšují riziko, že bude-li daň doměřena, nepodaří se ji daňovým orgánům vybrat. Tento závěr žalobkyně v odvolání ani v žalobě nezpochybnila.

61. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, podle níž správce daně v jejím případě porušil Metodiku realizace zajišťovacího příkazu Generálního finančního ředitelství čj. 7342/11-2310. Metodika obsahuje výčet situací, z nichž mohou vyplynout odůvodněné obavy, že dosud nestanovená či nesplatná daň bude v době vymahatelnosti nedobytná zcela či jen se značnými obtížemi. Podle žalobkyně žádný z těchto případů nebyl v jejím případě naplněn. S tím soud nesouhlasí. I na tyto námitky již odpověděl žalovaný např. v odst. 108 až 113 třetího napadeného rozhodnutí, s nimiž se soud ztotožňuje a v podrobnostech na ně žalobkyni odkazuje. Výčet situací uvedený v metodice je demonstrativní. Správce daně odůvodnil předpoklad budoucího stanovení daně silnými indiciemi, které mají oporu v ustálené judikatuře správních soudů (viz bod 112 třetího napadeného rozhodnutí).

62. Žalobkyni nemůže prospět ani odkaz na rozsudek NSS ve věci ze dne 28. 3. 2019, čj. 10 Afs 172/2018-42, *FAU s. r. o.* Ten se její situaci nepodobá. NSS v ní přezkoumával zajišťovací příkazy vydané v souvislosti s povinností společnosti FAU zaplatit DPH jako ručitele za situace, v níž FAU jako daňová ručitelka požádal o posečkání s úhradou DPH, což celní orgány vůbec nezohlednily. Oproti situaci FAU navíc v nyní řešené věci správce daně našel a označil silné důvody, které svědčily pro obavu z budoucí nedobytnosti daně.

5. Závěr a náklady řízení

63. Soud nevyhověl žádné z žalobních námitek žalobkyně, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

64. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému nevznikly žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2026

JUDr. Ivanka Havlíková
předsedkyně senátu